

РЕШЕНИЕ

№ 2128

гр. Бургас, 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ЛП ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ В. КИСИМОВА**

при участието на секретаря **КИНА Н. КИРКОВА**
като разгледа докладваното от **ВАНЯ В. КИСИМОВА** Гражданско дело №
20232120100370 по описа за 2023 година
и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод искова молба, подадена от
„ЕСДЖИ“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас,
ж.к. ****, представлявано от С.А.Г., чрез адв. С. Т. С. – БАК, срещу
„Екометал холдинг“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление:
гр. Бургас, ул. ****, представлявано от Т. И. А., с която се претендира от съда
да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 6480 лв., представляваща
възнаграждение за извършване на три превоза на опасен товар, както и сумата
от 319,35 лв., представляваща законна лихва за забава върху горепосочената
сума, считано от 04.08.2022г. до датата на предявяване на иска, както и
законната лихва върху главницата от 6480 лв., считано от предявяване на иска
до окончателното изплащане на задължението. Претендират се направените
съдебно-деловодни разноски. Ангажирани са доказателства.

Твърди се в исковата молба, че през месец юли 2022г. между ответника,
в качеството му на възложител и ищеца, в качеството му на изпълнител
/превозвач/ е сключен договор с предмет извършване на автомобилни превози
на опасен товар – отработена сярна киселина, с място на приемане /товарене/
на стоката „Лукойл Нефтохим“ Бургас АД и място на доставяне на стоката с.
Цар Асен, складова база „Екометал холдинг“ ЕООД, с договорено
възнаграждение в размер на 1800 лв., без ДДС.

Твърди се, че превозите са извършени на 18.07.2022г.; 19.07.2022г. и 20.07.2022г., за което са съставени товарителници, стоките са приети от превозвача и предадени на получателя. Сочи се, че възнаграждението за описаните превози е в размер на 6480 лв., за което е издадена фактура №*****/20.07.2022г., връчена в същия ден на ответника по ел. поща. Сочи се, че не бил уговорен срок за извършване на плащането, поради което се позовава на разпоредбата на чл. 303а, ал.3 от ТЗ, съгласно която задължението следва да бъде изпълнено в 14-дневен срок. Сочи се, че падежът е настъпил, но ответното дружество не е изпълнило задължението си и е изпаднало в забава на 04.08.2022г.

Така предявените иски са с правно основание чл.79, ал.1, предл. първо ЗЗД, връзка с чл.372, ал.1 от ТЗ и чл.92 ЗЗД, и чл.86 от ЗЗД, като същите са допустими.

В законоустановения срок по чл.131 от ГПК е подаден писмен отговор на исковата молба, с който предявеният иск се оспорва като неоснователен и недоказан, и се претендира отхвърлянето му. Претендират се направените съдебно-деловодни разноси. Не са ангажирани доказателства.

На първо място е въведено възражение за нередовност на исковата молба, поради липса на приложено към нея пълномощно, удостоверяващо представителната власт на адв. Т., от чието име е подадена същата, като се иска оставянето ѝ без движение с даване на указания за представяне на пълномощно.

На следващо място се оспорват твърденията на ищеца за наличие на облигационни отношения между страните, като се твърди, че такива не са налице. Оспорва се още и твърдението, че такива превози са били извършвани. Оспорва се и твърдението, че при трите превоза стоката е била предавана на представител на ответното дружество, като се твърди, че на 18,19 и 20.07.2022г. представител на ответника не е приемал никакви стоки от представител на ищеца.

Оспорва се представената от ищеца фактура, с твърдение, че е неоснователно и едностранно изготвена и издадена от ищеца, оспорва се размерът ѝ, както и се оспорва получаването ѝ от ответника на 20.07.2022г.

Оспорват се представените от ищеца писмени доказателства, с подробно изложени съображения. Не се възражава по допускане на поисканата от ищеца ССЧЕ. Претендира се отхвърляне на предявените иски.

В съдебно заседание ищцовото дружество се представлява от адв. С., който поддържа исковата молба и претендира уважаване на предявените иски. Претендира присъждане на направените съдебно-деловодни разноси, за които представя списък.

В съдебно заседание ответното дружество се представлява от адв. И., който оспорва исковата молба и претендира отхвърляне на предявените иски. Претендира присъждане на направените съдебно-деловодни разноси.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Към исковата молба е представена фактура, в която са описани извършените транспортни услуги и тяхната стойност, както и други писмени доказателства – товарителници, приемо-предавателни протоколи и разпечатки от водена между страните кореспонденция по електронен път.

Изготвена е и приета съдебно-икономическа експертиза, в чието заключение е посочено, че експертизата не може да даде отговор дали фактура №*****6/20.07.2022г., издадена от „Есджи“ е осчетоводена в счетоводството на ответника, поради липса на предоставена информация. Вещото лице сочи, че от предоставената информация от ТД на НАП, се установява, че горепосочената фактура, на стойност 6480 лв., издадена от „Есджи“ на „Екометал“ не е включена в дневниците за покупки на ответното дружество. В съдебно заседание вещото лице заявява, че е имала комуникация със счетоводителката на ответното дружество, два пъти е поискала информация по електронен път, но такава не е предоставена. Вещото лице е дала уточнения по заключението, като е посочила, че при наличие на информация, че фактурата не е включена в дневниците по ДДС, не означава автоматично, че фактурата не е осчетоводена. Според вещото лице, чисто практически е възможно да е осчетоводена след 12-месечния период, в който може да се ползва ДДС, а може да е осчетоводена и да не е ползвано ДДС, може и да не е осчетоводена. Вещото лице посочва, че това са възможните варианти, въпреки липсата на отразяване в НАП.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

За да бъде уважен така предявеният иск, за заплащане на дължимите суми за извършени превози, в тежест на ищеца е да установи кумулативното наличие на следните предпоставки: валидни облигационни правоотношения, породени от заявки – договори за транспортни услуги; размера на уговореното между страните възнаграждение, както и изискуемостта на вземането за превозно възнаграждение. В случай, че страните са уговорили плащането на възнаграждението да стане след извършването на превоза, в отклонение на диспозитивната норма на чл. 372, ал. 1 от ТЗ, то ищецът следва да докаже извършването на превоза. В тежест на ответника е да докаже и забавата на ответника да изпълни задълженията си по договора в уговорения срок.

Съгласно чл.50, ал.1 от Закона за автомобилния превоз, договорът за превоз се установява с товарителница, а съгласно ал.2 на същия член, действителността на договора за превоз не зависи от издаването, редовността или изгубването на товарителницата.

От гореизложеното следва, че договорът за превоз е неформален, консенсуален договор и сключването му се доказва с товарителница.

Съгласно чл. 61 от Закона за автомобилните превози, товарителницата

удостоверява условията на договора и получаването на товара от превозвача до доказване на противното.

В настоящия случай, с исковата молба са представени три броя товарителници – от 18.07.2022г.; 19.07.2022г. и 20.07.2022г. и приложени към тях приемо-предавателни протоколи от същите дати.

В представената товарителница от 18.07.2022г. като изпращач е посочено – Лукойл Бургас, а като получател – ответното дружество. Като превозвач е посочено ищцовото дружество. Към фактурата е представен и приемо-предавателен протокол от същата дата за предаване на стоката, предмет на превозния договор. В представената от 19.07.2022г. товарителница като изпращач отново е посочено – Лукойл Нефтохим Бургас, като получател не фигурира име, а като превозвач – „Т.Н.“ ЕООД. Към фактурата е представен и приемо-предавателен протокол от същата дата за предаване на стоката, предмет на превозния договор. В представената от 20.07.2022г. товарителница като изпращач е посочено – Лукойл Бургас, а като получател – ответното дружество. Като превозвач е посочено ищцовото дружество. Към фактурата е представен и приемо-предавателен протокол от същата дата за предаване на стоката, предмет на превозния договор.

С отговора на исковата молба ответникът е оспорил верността /не истинността/ на горепосочените товарителници с твърдения, че е невярно отразено обстоятелството, че получател на стоката е ответното дружество. Така направеното оспорване съдът приема за такова по същество, доколкото товарителницата представлява частен свидетелстващ документ /последния от своя страна разполага с материална доказателствена сила, само когато удостоверява неизгодни за издателя си факти, какъвто настоящия случай не е, т.е. в този случай документът не разполага с материална доказателствена сила/, поради което не е било необходимо провеждане на производство по чл.193 от ГПК, а и не е направено такова искане от ответника. Поради това съдът счита, че преценката относно оспорените обстоятелство следва да бъде направена при съвкупна преценка на всички доказателства по делото. От ответника обаче не са ангажирани никакви доказателства и не са направени никакви доказателствени искания във връзка с направените от него оспорвания на верността на отразеното в товарителницата обстоятелство, при положение, че е било в негова тежест да установи възраженията си и това му е указано с определението на съда по чл.140 от ГПК. С оглед на това съдът намира, че с представените товарителници се установява наличието на валидно възникнало между страните облигационно отношение по договор за превоз.

За установяване на вземането си за цената за превозите, ищецът е представил фактура, в която са описани извършените превози и дължимата за тях цена и своевременно е поискал допускане на съдебно-счетоводна експертиза, която да отговори на въпроса дали е отразена фактурата в счетоводството на ответното дружество, както и в дневниците за покупки.

Както беше посочено по-горе вещото лице не е дало отговор на въпроса дали е осчетоводена фактурата, поради липса на предоставена информация от страна на ответника. Отговорило е, че фактурата не е включена в дневниците за покупки на ответника, като в съдебно заседание са уточнени трите възможни варианта при липса на отразяване в дневниците за покупки.

Следва да се отбележи, че на 29.06.2023г., преди първото по делото съдебно заседание вещото лице е депозирало молба, с която заявява, че е в невъзможност да изготви заключение, поради липса на информация от страна на ответното дружество.

В съдебно заседание, проведено на 04.07.2023г., процесуалният представител на ответника е заявил, че доверителят му е извън страната и поради това не е предоставена необходимата информация на вещото лице, като от негово име е заявил, че ще окаже съдействие за предоставяне на необходимата информация на вещото лице. Такава не е предоставена, т.е. съдействие на вещото лице не е оказано. Самото вещо лице Д. също заяви, че е комуникирала със счетоводител на ответното дружество в началото, както и че два пъти е писала имейли, но исканата информация не ѝ е била предоставена, нито е получила някакво обяснение в тази връзка. Поради това, съдът намира, че в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл.161 от ГПК, съгласно която, с оглед на обстоятелствата по делото съдът може да приеме за доказани фактите, относно които страната е създала пречки за събиране на допуснати доказателства.

Доколкото вещото лице, в съдебно заседание уточни, че при липса на включена фактура в дневниците за покупки на ответника е възможно, както да е осчетоводена фактурата, така и да не е, както и предвид процесуалното поведение на ответника, изразяващо се в неосказване на съдействие на вещото лице, съдът намира, че следва да се приеме в настоящия случай, че фактурата е осчетоводена, а осчетоводяването ѝ, от своя страна, представлява признание на задължението и доказва неговото съществуване.

В една от товарителниците е посочено трето, неучастващо в делото лице като превозвач, като по твърдения на ищеца, един от превозите е извършен от друг превозвач. Не са ангажирани доказателства в тази връзка, но с оглед разпоредбата на чл.374 от ТЗ, предвиждаща възможност превозът да се извърши с участието на друг превозвач, както и твърденията на ищеца, съдът намира, че превозът, извършен на 19.07.2023г., е извършен от друг превозвач. Доколкото същият е отразен и във фактурата, то съдът намира, че задължението за заплащането на цената за него също е налице. В тази връзка е неоснователно възражението на ответника в отговора на исковата молба, че тази товарителница е неотносима към настоящото производство.

По делото няма данни, няма и твърдения за извършено от страна на ответника плащане на цената за превозите.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че предявения иск за заплащане на дължимото възнаграждение за три извършени превоза е основателен и

доказан и като такъв следва да бъде уважен, ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението.

От представената кореспонденция по имейл се установява, че на 20.07.2022г., ответното дружество е получило трите товарителници и фактурата.

Доколкото няма данни, нито твърдения по делото, че възнаграждението е платено от товародателя /чл.372, ал.1 от ТЗ/, то настоящият състав приема, че страните са се отклонили от диспозитивната норма на чл. 372 от ТЗ относно плащането, поради което приложима е разпоредбата на чл.303а, ал.3 от ТЗ – паричното задължение трябва да бъде изпълнено в 14-дневен срок от получаване на фактура или на друга покана за плащане, т.е. срокът за изпълнение е изтекъл на 04.08.2022г. и оттогава ответното дружество е изпаднало в забава.

С отговора на исковата молба е заявено оспорване истинността на представените разпечатки от кореспонденция по имейл, като се твърди, че не е спазен реда за представяне на електронен документ и е поискано да бъдат изключени от доказателствата по делото.

Следва да се отбележи, че съгласно чл.184 от ГПК, електронният документ може да бъде представен възпроизведен на хартиен носител като препис, заверен от страната. При поискване страната е длъжна да представи документа на електронен носител. В настоящия случай представената на хартиен носител кореспонденция по имейл е заверена от процесуалния представител на ищцовата страна. От ответника не е направено искане за задължаване на ищеца да я представи в оригинал, като му е указано, че е в негова тежест да установи възраженията си, поради което това възражение настоящият състав намира за неоснователно.

С оглед гореизложеното и предвид липсата на плащане на дължимата главница в предвидения за това срок, основателен се явява и предявеният иск за заплащане на мораторна лихва, считано от 04.08.2020г., до датата предхождаща предявяването на иска.

Съгласно чл.81 от ГПК, във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноси. При този изход на спора, право на присъждане на разноси има ищецът. Искането за това е направено своевременно. Ищецът е представил списък на разноските, видно, от който същите са в общ размер от 1489,20 лв., от които: 309,20 лв. – държавна такса, 200 лв. – депозит за съдебно-икономическа експертиза, 980 лв. – адвокатски хонорар. Съгласно т.1 от ТР 6/2012г., съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В

договора за правна защита и съдействие е посочено, че договореното възнаграждение е заплатено по сметка, но няма никакви доказателства за това. В случая не са ангажирани никакви доказателства за реално извършване на тези разноски, поради което същите не следва да бъдат присъждани. На ищеца следва да се присъди сумата от 590,20 лв., представляваща извършените съдебно-деловодни разноски за държавна такса и съдебно-икономическа експертиза.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Екометал Холдинг” ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, бул. ****, представлявано от Управителя Т. И. А., да заплати на „ЕСДЖИ“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, ж.к. ****, представлявано от С.А.Г., следните суми: сумата от 6480 лв., представляваща възнаграждение за извършване на три превоза – на 18.07, 19.07. и 20.07.2022г., на опасен товар – отработена сярна киселина, с място на приемане на стоката: „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД и място на доставяне: с. Цар Асен, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 24.01.2023г. – датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението; сумата от 319,35 лв., представляваща законна лихва за забава върху главницата от 6480 лв., считано от 04.08.2022г. до 23.01.2023г. - датата предхождаща предявяването на иска.

ОСЪЖДА „Екометал Холдинг” ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, бул. ****, представлявано от Управителя Т. И. А., да заплати на „ЕСДЖИ“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, ж.к. ****, представлявано от С.А.Г., сумата от 590,20 лв., представляваща направените съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____